

گل‌های صعود در مسیر جام‌جهانی

فرار طارمی به سوی تاریخ

گل صعود را چه کسی به ثمر می‌رساند؟ این مهم‌ترین سؤالی است که پیش از شروع انتخابی جام جهانی ذهن بازیکنان تیم ملی را به خود مشغول می‌سازد و آنها را سخت وسوسه می‌کند تا نقش آفرین گل صعود باشند. گل صعود به جام جهانی نه فقط از آن گل تاریخی خداداد عزیزی به استرالیا بلکه همان روز که غفور جهانی توانست پیش از پرتاب به جام جهانی ۱۹۷۸ دروازه استرالیا را در تهران بازکند، مهم و پر اهمیت بود. علی پروین از سمت راست دفاع استرالیا گریخت (فراری مرگبار) توپ را با پای راست میان مدافعان استرالیا فرستاد و غفور جهانی در حالی که دروازه‌بان استرالیا را متزلزل می‌دید پای چپش را جلوی توپ ستون کرد و دروازه را فرو ریخت. ۲۰ سال بعد تندیس گل صعود را خداداد عزیزی برد! استپ کریم باقری برای علی دایی، یک چرخش سریع و پاس تودر میان مدافعان، فراری رمزآلود و در نهایت گل صعود به جام جهانی فوتبال.

رسیدن به جام جهانی ۱۹۹۸ فرانسه سخت‌ترین صعود ایران به جام جهانی بود اما پس از آن فوتبال ایران دشواری‌های آنچنانی برای جهانی شدن نداشت، اما در هر حال گل صعود ارزشمند و ماندگار بود.

محمد نصرتی بخوبی می‌تواند درباره این اهمیت برای‌مان حرف بزند. او هنوز نیز هرگاه به آن گلی که روی ارسال دقیق فریدون زندی و ضربه سرش که در کنج دروازه بحرین نشست، می‌اندیشد، اشک در چشمانش حلقه می‌زند. گل او حلاوت گل خداداد را نداشت- شاید هیچ یک از گل‌های صعود نداشته باشد- اما در آن برهه مهم‌ترین گل تاریخ ملی بود؛ گلی که نام یکی از کم‌استعدادترین مدافعان تاریخ فوتبال ایران را برای همیشه در ذهن فوتبال‌دوستان به یادگار گذاشت. شاید اگر نصرتی آن گل را نمی‌زد نامش مانند ده‌ها فوتبالیست ملی دیگر در لابه‌لای صفحات قطور فوتبال ایران محو شده بود...

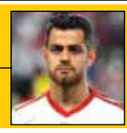
بعد از صعود به ۲۰۰۶ آلمان، تیم ملی برای بازگشت دوباره به جام جهانی ۸ سال صبر کرد و گل صعود روزی به ثمر رسید که تیم ملی تقابلی عذاب آور را با کره جنوبی در شهر اولسان پشت گذاشت. آنجا نیز گلی به ثمر رسید که بعدها با گل خداداد عزیزی قیاس شد. آندرانیک تیموریان توپ را گرفت، لب خط برای رضا قوچان‌نژاد فرستاد و این بازیکن با فراری ۳۰ متری در زاویه‌ای بعید دروازه کره‌جنوبی را باز کرد تا چهره از راه رسیده تازه تیم ملی نیز در میان زنندگان گل صعود قرار بگیرد. آنجا نیز سرعت و تیزهوشی سهمی بزرگ در گل صعود ایران داشت.

اتفاقی که چهار سال بعد (۲۰۱۸ روسیه) نیز به شکلی دیگر تکرار شد. بازی با ازبکستان؛ جایی که علیرضا جهانبخش توپ را میان مدافعان ازبکستان فرستاد و سردار آزمون با چند گام بلند و ضربه‌ای دقیق توپ را از میان پاهای دروازه‌بان ازبکستان به تور دوخت. شاید در آن صعود بشود مهدی طارمی را هم سهیم دانست اما گل صعود به‌نام سردار آزمون نوشته شد. مهدی طارمی اما در نهایت حلاوت این گل را چشید. او آخرین گل صعود ایران به جام جهانی فوتبال را در حالی به ثمر رساند که این گل نیز باز هم شباهت‌هایی به گل چهار سال قبل سردار داشت. حتی به گل‌هایی که قوچان‌نژاد و خداداد به ثمر رسانده بودند. انگار آنچه خداداد در ملبورن خلق کرد به‌عنوان یک الگوی همیشگی در میان بازیکنان تیم ملی باقی مانده تا به همان سبک و سیاق زمینه‌ساز صعود تیم ملی به جام جهانی شوند.

مهدی طارمی شاید در جام جهانی ۲۰۲۲ نیز پایش به گلزنی باز شود تا در کنار معدود بازیکنانی قرار بگیرد که در مهم‌ترین آوردگاه جهانی پایش به گلزنی باز شده اما تردیدی نیست که او هیچ‌گاه گل به تیم ملی عراق را در هفتمین روز از بهمن ماه سال ۱۴۰۰ از یاد نخواهد برد.

علیرضا بیرانوند
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۸

مهدی ترابی
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۸

مرتضی پورعلی گنجی
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۸